

Yki yrittäjyysaiheinen kirjoituskilpailu 2017

Tulokset ja kirjoitukset

Alakoulut:

1. sija Aili Savolainen, Nukarin koulu, Nurmijärvi. Opettaja Eemeli Räihä.
2. sija Pyry Keskitalo, Kirkonkylän koulu, Myrskylä. Opettaja Henna Holma.
3. sija Laura Veirto, Kinnarin koulu, Järvenpää. Opettaja Maarit Pykäläinen.

Yläkoulut:

1. sija Kaia Paukku, Ekenäs högstadieskola, Raasepori. Opettaja Pia Wikström.
2. sija. Madleena Berg, Mäntysalon koulu, Klaukkala, Nurmijärvi. Opettaja Tiina Piironen.
3. sija Riina Katajala, Mäntysalon koulu, Klaukkala, Nurmijärvi. Opettaja Lotta Kallio.

Alakoulut

1. palkinto: Aili Savolainen, Nukarin koulu, Nurmijärvi

Yritykseni itsenäisyyden vuonna 1917

Kävelin kadulla pienen tihkusateen alkaessa. Pienet iloiset, mutta myös haikeat sadepisarat tipahtelivat maahan ja loivat pieniä lammikoita hiekkatielle. Ympärilläni oli peltoa, kuten normaalistikin. Laitumet ympäröivät itseäni, joilla loikoili hevosia. Suomenhevostia, kenties? Kaivoin pienen muistivihkonni esille taskustani ja luin muistiinpanojani, jotka piristivät minua näinä ankeina päivinä. Kaviot kopsahtelivat hiljaa kaukana, kaukana jossain. Sade alkoi yltyä ja muistivihkonni paperit alkoivat kostua, joten laitoin sen takaisin takkini uumeniin. Pomppasin lammikkoon ja siitä pompahti iloisesti vettä housuilleni, vaikkei äitini pidä tästä, tämä on hauskaa. Ja onhan minulla vapaus.

"Oi, hei Korppi!" Huudahdin iloisena huomattessani lempisuomenhevoseni laitumella. Hyppäsin ojan yli ja hevonen työnsi päänsä ja työnteli hellästi minua. Naurahdin rapsutellessani hevosta.

Rapsuttelin hevosta vielä hetken ja lähdin sitten kotiin. Päästessäni kotiin pomppasin isäni syliin.

"Missä äiti on?" Huolestuin. Isäni näytti haikealta.

"Sairaalassa", hän vastasi minulle huokaisten. Kyynel vierähti isäni poskelle ja halusin häntä.

"Voi isä...", mutisin. Lähdin takaisin ulos etsimään kissaani Murua.

Löysin hänet metsästä kiveltä nukkumassa. Kiipesin kivelle ja nostin kissan syliini.

"Mitä teen... Haluan lohduttaa isää ja tehdä äitini ylpeäksi", mutisin Murulle ja hän maukaisesti ymmärtävästi. Hymyilin pienesti. Kuulin sitten jyrinää. Ukkonen. Hätkähdin ja Muru hyppäsi sylistäni kivelle ja siitä metsäpolulle.

"Tulin nyt!" Huusin tullessani kotiin. Lysähdin eteisen lattialle miettimään. Pian pomppasinkin jo lattialta ylös ja kiiruhdin isäni työhuoneeseen.

Rakas isäni,

Lähdin kaupunkiin ostamaan tarvikkeita,

Mitä tarvitsen yllätykseen,

Joista olette ylpeitä.

Rakkaudella Amanda

Kirjoitin paperille isälleni kirjeen ja jätin sen hänen pöydälleen. Sitten juoksin ylös. Otin hiukan nahistuneen olkalaukkuni ja pakkaan sinne omenan, sulkakynän, mustepurkin ja rahaa, jota olin säästänyt. Pakkaisin muutkin tärkeät ja lähdin alas. Sitten lähdin ulos taas ja otin isoveljeni hiukan ruosteisen pyörän ja hyppäsin sen selkään. Asetin olkalaukun olkani yli ja lähdin kaupunkiin. Sinne oli jonkin verran yli 10 kilometriä, mutta pyöräilen yleensäkin paljon. Se on kivaa.

Aurinko alkoi pilkehdellä lehtipuiden välistä ja alkoi olla kuuma. Ilta alkoi myös hämärtää jo hiukan, muttei paljoa. Syysilta. Tuuli puhalsi.

Hetken kuluttua saavuin kaupunkiin. Vastaa tuli hevoscärry, jota veti vahva suomenhevonen.

"Iltaa!" Tervehdin pirteästi kulkijaa. Hän nosti kättään ja hymyili.

Pyöräilin kauppaan ja jätin pyöräni nojaamaan seinää vasten ja kävelin kauppaan. Etsin jauhoja ja muita sämpylätarvikkeita. Sitten ostin ne ja lähdin takaisin ulos. Pyöräilin leipomoon ja jätin pyöräni taas nojaamaan seinää vasten.

"Iltaa, rouva Lehti", hymyilin iloisesti leipurille.

"Päivää, Amanda. Mitäs mielessä?" Rouva Lehti kysyi.

"Minulla olisi pyyntö. Voisinko leipoa sämpylöitä?" Pyysin.

"Toki!" Rouva Lehti hymyili ja ohjasi minut keittiöön.

"Voisin myös leipoa pullia, keksejä ja muuta", hymyilin. Rouva Lehti nyökkäsi ja aloimme leipoa. Leivoimme, leivoimme ja leivoimme. Rouva Lehti auttoi minua pystyttämään pienen kojun kaupan edustalle. Ladoimme kaikki leivoksemme kojuun ja asettelimme ne sinne. Rouva Lehti toi minulle maitoa maatilalta. Tein hinnaston paperille ja asetin sen kojuun kiinni. Isäni tuli juuri

silloin kauppaan.

"Isä!" Huudahdin iloisesti ja ryntäsin halaamaan isääni.

"Voi rakas Amanda, mikä tuo on?" Isäni kysyi ja osoitti kojua.

"Se on meidän koju. Tienaamme sillä rahaa ja sinä voit lopettaa jatkuvan työsi ja Leevi voi lopettaa töissä käymisen. Anna voi leikkiä kavereidensa kanssa, eikä hänen tarvitse olla kotona auttamassa Hannaa", kerron. Isäni naurahtaa.

"Voi kiitos, mutta nyt sinä olet täällä", isäni huokaa.

"Tämä on kivaa! Rouva Lehti lupautui auttamaan kotona ja täällä samalla hoidan eläimiä. Anna on varmaan innoissaan tästä, joten hän voi tulla mukaani tänne aina, kun haluaa, tai olla kavereidensa kanssa", selitän innokkaasti. Isäni hymyili naurahtaen ja pian koko perheeni nautti tekemästani kojustani ja hoidimme eläimiä samalla, Anna leikki kavereidensa kanssa samalla ja kaikki nauttivat elämästä.

2. palkinto: Pyy Keskitalo, Kirkonkylän koulu, Myrskylä

Yritykseni itsenäisyyden vuonna 1917

Olen Edward Perttilä. On vuosi 1917. Minä toimin kylämme suutarina. Suutari tarkoittaa käsityöläistä joka korjaa ja myös valmistaa kenkiä. Minä valmistan kenkänahkani itse. Kun minä teen kenkää vedän nahkan puusta tehdyn jalkamuotin eli lestin päälle ja neulon sen kokoon suutarin erityisellä kaksisilmäisellä neulalla, jolla voidaan neuloa kaksisuuntaisesti. Myös pohjat tehdään nahasta ja kiinnitetään neulomalla. Nahka pitää rei'ittää ennen neulomista erityisellä terävällä piikillä eli naskalilla. Teen kenkiä mittatilauksena jokaisen oman koon mukaan. Joten ei muuta kuin ostoksille.

3. palkinto: Laura Veirto Kinnari koulu, Järvenpää

Kauppias vuonna 1917

Olin kulkenut ympäri maailmaa myyden kaikenlaisia esineitä. En vaatinut paljoa rahaa, mutta ruoka aina kelpasi. Matkani kuitenkin päättyi tänne juuri itsenäistyneeseen Suomeen. Helsingissä loppui ruoka ja asiakkaat. Myin aina kadun varrella, kun ei rahat riittänyt omaan puotiin. Helsingissä oli kova vilske, mutta täällä ei kukaan halunnut tuhjata rahaansa turhuuksiin.

Yhtenä päivänä päätin sitten jatkaa matkaa. Ei täällä ole minusta mitään hyötyä. Ehkä pitäisi mennä mieluummin maalle. Pakkasin ja lähdin matkaan heti. Kävelin ja kävelin tietämättä edes mihin suuntaan menisin. Olin jo luovuttamassa, kun ohitseni meni kiesi. "Tarvitsetko kyytiä?" mies kysyi kiestä. "Kyllähän minulle aina kyyti kelpaa" sanoin. Nousin kyytiin helpottuneena. "Minne mennään?" mies kysyi. "Maalle, kiitos" sanoin. Kiesi alkoi liikkua. "Miksi menet maalle?" mies kysyi. "Täällä on liian kova vilske" sanoin. Hän myhähti vastaukseksi ja keskittyi taas ohjaamiseen.

Matka meni rupertellessa. Perillä kiitin vielä hänen ystävällisyydestään ja jatkoimme molemmat matkaa omiin suuntiimme. Maalla oli mukavan hiljaista. Kävelin heinikossa ja ajattelin mitä tekisin seuraavaksi. Rupesi olemaan nälkä, mutta ei minulla ollut ruokaa mukana. Hölmönä en ollut ajattelut, että maalla ei edes asu niin paljon väkeä. Nytkö minä sitten kuolen nälkään.

Mietteissäni törmäsin johonkin ja mätkähdin rähmälleni maahan. Katsoin mihin olin törmännyt ja näin aidan. Sitten kuuluikin jo haukuntaa. Siinä nokkani edessä oli koira haukkumassa suoraan naamani.

"Mitä siellä nyt haukutaan!?" Kuului miehen ääni ja oven pamahdus. Mies asteli luokseni ja veti koiraan pannasta kauemmas. "Mitä teet minun maatilallani!?" mies karjui. "Se oli vahinko, en tiennyt että täällä asuu joku" sanoin peloissani. Mies mulkoili vielä hetken, mutta rupesikin nauramaan. "Luulin jo, että varas oletkin, olin jo aikeissa ampua" röhötti mies taputellen jo selkään. "Tule vain sisälle" mies sanoi. Hän nosti minut ja vei sisälle. Astuin sisälle ja katsoin ympärilleni. Mukavan näköinen talo se oli.

Koira juoksi jalkajeni välistä ja loikkasi suoraan kohti mustaa kissaa, joka oli pöydän alla nokosilla. "Hei akka tänne tuli vieras!" Huusi mies. Sieltä juoksi täti mekon helmoista kiinni pidellen. "Oi voi nyt pitää heti laittaa ruoka tulille" täti sanoi hätäntyneenä. "istuudu toki äläkä siinä vain toljota" sanoi mies. Myhähdin ja istuin.

"Ai niin pitäähän tässä esittäytyä" mies tajusi. Olin jo ihan sekaisin kaikesta siitä höpinästä. "esittäydytään pöydässä, koska ruoka on jo valmis" täti sanoi. Istuimme pöytään samalla, kun täti kauhoi meille puuroa. Tätikin istui ja he alkoivatkin jo syömään. "Niin siis minä olen Martti ja tuo tuossa on Liisa eli akka" mies selosti. "No mikäs sinun nimesi on?" Liisa kysyi. "nimeni on Kalle" sanoin. "No sehän on oiva nimi" Liisa sanoi. Tuli hetki hiljaisuus. "Ai niin ja miksi olet täällä maalla?" Martti kysyi. "Tulin maalle koska täällä on niin rauhallista" sanoin. "no sepäs mukavaa ja onko sinulla mitään töitä?" Liisa kysyi. "no olin kauppias, mutta asiakkaat loppuivat" sanoin. "no johan nyt on markkinat" Martti sanoi harmitellen. Taas tuli hetki hiljaisuus. "sinähän voisit tulla meille töihin joksikin aikaa!" Liisa hoksasi. "Oikeasti!?" Kysyin hämmästyneenä. "Kyllä hän voisikin aloittaa jo ruokamme jälkeen" Martti sanoi. "niin tehdään!" Sanoin innostuneena.

Ilta rupesi jo hämärtämään. Martti vei minut ulos ja näytti missä lampaita pidettiin. "muut eläimet ovat navetassa ja saat meidän chow chow koiran avuksi" Martti kertoi. "Selvä, mutta mitä minun pitäisi tehdä?" Kysyin. "sinun pitää vain vahtia tässä lampaita ja jos se ketun riesa tulee, niin ammu hengiltä" Martti selitti. Nyökkäsin ja Martti lähti.

Siinä sitä, sitten seisottiin koko loppu yö. Rupesi jo tulemaan kylmä. Lampaat vain määkivät. Siinä rupesi jo itseäkin nukkuttamaan. Kun ryhdyin käymään makuulleni, kuuluikin jo koiran haukuntaa. Hyppäsin pystyyn ja katsoin mitä oli tapahtunut. Ei näkynyt mitään. Katsoin vielä ja huomasin lampaiden joukossa jonkun punaisen vilahduksen. Menin hiljaa lähemmäs ja tähtäsin. Koira kuitenkin ehti ensin. Se syöksyi lampaiden joukkoon. Se tapattaisi vielä itsensä. Tähtäsin oikein tarkkaan ja ammuin.

Menin katsomaan, oliko osunut. Olihan se osunut. Kettua kävi myös sääliksi, kun se vaan olisi tahtonut ruokaa syötäväkseen. Lampaat olivat kaikki kunnossa ja koira myös. Martti tuli ovet paukkuen ulos talosta. "Voi sinun kanssasi!" Martti huusi. Katsoin ihmeissäni, luulin, että minua olisi tultu onnittelemaan. "Olisit voinut osua kairaan tai lampaisiin!" Martti karjui. Liisakin tuli ulos talosta. "Ei tämä taida olla sinulle oikea työ" harmitteli Liisa. He menivät sisälle ja Kalle raahasi samalla ketun sisälle. "Kuule oletko harkinnut tekeväsi yritystä?" kysyi Martti. "En ole" sanoin. "Kannattaisi koittaa voisimme auttaa sinua" Liisa sanoi. "Niin pääsisimme pitkästä aikaa Helsinkiin" Martti huomautti. "No kai se käy" sanoin. "No, sitten lähdemme heti!" Martti päätti. "Mitä!?" Kysyin ihmeissäni.

Ei aikaakaan, kun olimme jo ulkona valmiina lähtöön. Kiesi oli laitettu valmiiksi ja koirakin oli hypännyt kyytiin. "Nyt lähdetään kohti Helsinkiä!" Martti julisti. Kiesi alkoi liikkua. "No minkälaisen yrityksen aiot tehdä?" Liisa kysyi. "Sekatavarapuodin" sanoin. Liisa nyökkäsi.

Matka meni rupatellessa niitä ja näitä. Helsingissä, sitten pysähdyimme. "Mistä saamme tilan puodilleni?" Kysyin. "Sitä emme edes ajatelleet" Martti sanoi mietteliäänä. "No, voihan!" Liisa harmitteli. Siinä seisoimme keskellä kaupunkia. Hetken aikaa olimme hiljaa, kunnes huomasin tyhjän näköisen kauppatilan apteekin ja lakitoimiston välissä. Sen ovesta luki "vuokrataan yrittäjälle". "Voisiko tuosta tulla hyvä?", kysyin. Liisa ja Martti katsoivat taloa ja nyökkäsivät iloisien näköisinä.

Astuimme talon sisälle. Pölyistä oli, mutta muuten se oli sopiva. "Tämä sen täytyy olla!" Huudahdin iloisena. "Niinpä" Martti totesi. "Pärjäätkö nyt sitten ilman meitä?" Liisa kysyi. "Kyllä tämä tästä" sanoin. "No, sitten taidamme lähteä. Lampaat eivät pärjää, jos susi tai kettu tulee", Martti sanoi. Martti ja Liisa astuivat ovesta ulos ja vilkuttivat. "Onnea yritykseen!" Martti huusi. "Toivottavasti sujuu!" Liisa huusi. Vilkutin vielä, kunnes he katosivat näkyvistä.

Niinpä, sitten aloitin. Päivät vierivät nopeasti, kun puhdisti pölyjä ja laitoin hintalappuja. Ostin Martilta ja Liisalta villaa. Aion myydä sitä kaupunkilaisille. Yhtenä päivänä se kaikki oli valmista, enää piti vain laittaa auki-kyllti. Tein sen ja asiakkaita heti tuppasi tulemaan.

Martin ja Liisan kanssa sovimme, että myyn lampaannahkoja sekä heidän pellon viljaa. Martti teki siitä jauhoja. Kun sain rahaa, maksoin takaisin Martille ja Liisalle.

Olin todella onnellinen. Työn hakijoitakin tuli paljon, joita palkkasin töihin puotiini. Unelma toteutui. En ikinä unohda sitä kuinka ystävällisiä Martti ja Liisa olivat olleet. Loppu.

Yläkoulut

1. palkinto: Kaia Paukku, Ekenäs högstadieskola, Raseborg

Butiken på Gustav Wasa gatan

Anne steg in i den lilla butiken och skyndade fram tili fönstret för att svänga 'stängt' skylten tili 'öppet'. I förbifarten fixade hon tili klubborna som stod uppradade på hyllan invid dörren och rätade tili mjölpåsarna på golvet. Sedan skyndade hon över tili disken.

Annikki 'Anne' Johansson hade en liten butik på GustafWasa gatan i Ekenäs. Hon var änka efter att hennes man dött i en olycka för bara sju månader sedan, i årsskiftet. Han hade lämnat väldigt lite pengar efter sig och hon hade snabbt insett att hon inte skulle klara sig om hon inte gifte om sig eller om hon inte började jobba.

Eftersom hon inte hade någon lust att återvända tili det ganska tråkiga livet med att brodera och laga mat öppnade hon istället en liten butik på Gustaf Wasa gatan.

Det var bara det att det var svåra tider på grund av den torra våren och de överraskande kyliga nätterna under de gångna dagarna vilket hade lett tili att hon på den senaste tiden hade haft det ekonomiskt svårt.

Spannmål var ransonerade precis som bröd och kött. Det fanns inget socker heller så hon fick sälja honung istället. Hon hade ändå tur som bodde söderut eftersom trots de kalla nätterna hade en del av potatisarna, rovorerna och de andra grönsakerna klarat sig. Hon måste hitta någon som kunde sälja henne saker tili hennes butik och lägga upp ett förråd, eftersom hon annars inte skulle klara vintern. I sitt stilla sinne svor hon över alla de envisa gubbar som vägrade sälja tili henne 'för att hon var en kvinna'.

Finska kvinnor hade rösträtt och man sade att de var jämställda, men i verkligheten var allting helt annorlunda.

Hon suckade djupt och rättade tili sin klänning. Fållen nådde ner tili golvet och var väldigt opraktisk inne i butiken. Dessutom hade hon en blus under den men det var ändå väldigt kallt, åtminstone för årstiden. Det skulle inte vara minusgrader i juli, det var onormalt. Anne rättade tili sin äppelgröna hatt. Hon skulle behöva fara ut för att tala med jordbrukarna och kolla om någon av dem skulle kunna sälja produkter åt henne. Hon steg ut på gatan. Isiga vindar drog genom staden lika snabbt som de frusna invånarna som passerade henne. Ingen ville vara ute på morgonen i den kalla vinden, men folk var tvungna att gå tili sina arbeten.

Hon skyndade uppför backen och svängde in på det dystra kullerstensbelagda torget. Bara ett fåtal stånd stod uppradade längs med ena kanten och bara en vagn stod bredvid dem. Anne suckade och såg på de olika försäljarna.

Hon hade talat med allihop redan, de var alla äldre män som var otroligt konservativa och ville att hon skulle gifta om sig och ge upp på sin butik. Men det var det sista hon ville.

Hon skulle allt bli Ekenäs Aurora Karamzin. Ingenting skulle hindra henne från att driva den här butiken.

Hon lät blicken glida över dem en gång tili och vände sig om för att gå när hon insåg en sak och snurrade runt.

En av dem, en av dem hade hon inte sett förut!

Han var en ung man i ungefär hennes ålder med rågblont hår och blåa ögon. Bredvid honom stod ett litet stånd med potatis och andra grönsaker.

Han kunde förstås inte sälja spannmål själv eftersom det var ransonerat men han hade rotsaker som morot och palsternacka vilket var precis vad hon behövde. Hon nickade för sig själv och började gå fram mot honom.

"Ursäkta mig herrn, men skulle jag kunna utbyta ett par ord med er?"

Anne förvånades över hur snabbt en månad kunde gå och hur mycket det egentligen kunde hända under den.

Hon och den unge mannen, som det visat sig att hette Emil Lindholm, hade gjort en affär och nu fraktades alla hans bondgårds rot-och grönsaker tili hennes affär.

Eftersom de andra affärerna inte hade samma tillgång tili vegetabilier blomstrade Annes affärer och både hon och Emil tjänade stort. Hon började köpa in mera produkter från de andra personerna medan han köpte mark som nu var billigt i de svåra tiderna.

Som i ett under hade Emils och hans mammas rotsaker inte frusit lika illa som många andras, de hade sin gård på ett väldigt skyddat ställe och en massa halm utspritt över fälten eftersom de inte hade djur så de behövde inte spara det för dem. Detta hade också skyddat grönsakerna.

Dessutom spred sig sakta rykten om hennes butik och allt flera kvinnor började dyka upp i hennes affär för att stödja henne i all tystnad. Stödja en av dem som faktiskt hade lite frihet och jämställdhet.

Anne skulle ännu få ihop mera pengar som hon skulle gömma undan när kriget började. Efter flera månader av paus i butiken kunde hon sedan återvända tili den när kriget slutade. Med

pengarna hon sparat kunde hon satsa stort och köpa in en massa produkter medan landet var fattigt och starta en större affärskedja. Emil köpte land och anställde arbetare. Annes butiker blomstrade.

Hon var också en stor förespråkare av kvinnliga rättigheter och var en av dem som efter kriget anställde många kvinnor och uppmanade dem att bygga upp sin egen ekonomi. För många år framåt skulle Anne och Emil vara två av de rikaste människorna i hela sin bransch. Med lite tur, planerade investeringar och en god vän hade Annikki Johansson lyckats bli en av de mest framgångsrika affärsinnehavarna i Finlands historia.

2. palkinto: Madleena Berg, Mäntysalon koulu, Klaukkala

Yritykseni itsenäisyyden vuonna 1917

Aurinko ei ole vielä noussut, mutta olen jo aloittelemassa töitäni. Kaivan pajani avaimen takkini taskusta ja avaan oven. Sisältä tulee vastaan voimakas nahan tuoksu. Pajassani ei ole sähkövaloja, joten sytytän pöydällä olevat lyhdyt nähdäkseni jotain. Huone on täynnä erilaisia valjaita ja varusteita hevosille. Olen lajitellut varusteet sen mukaan ovatko ne korjattavia vai myytäviä ja mitä ne ovat.

Joudun aloittamaan työni päivittäin ennen auringonnousua, sillä Helsingin ympäristössä on paljon hevosia, jotka tarvitsevat valjaita kuljettaakseen kuormia. Seudulla ei ole lisäksi kuin yksi toinen valjasseppä, mutta hänellä on huono maine. Töitä siis riittää, joten ansaitseen aika hyvin.

Otan käteeni eräät suitset, jotka paikallinen kauppias toi korjattavaksi. Olen saanut ne jo melkein valmiiksi, enää yksi remmi täytyy vaihtaa. Siinä minulla ei kestä pitkään ja pian olenkin korjaamassa seuraavia suitsia. Uppoudun työhöni ja säpsähdän, kun kuulen kohteliaan koputuksen ovelta.

Ovella seisoo mies, joka pitää hevosesta kiinni. Hevosella ei ole kärryjä perässä, mutta sillä on suitset päässä. Mies esittelee itsensä Matti Gustafssoniksi ja kysyy minne voi hevosensa sitoa kiinni.

-Päivää, tuolla pihalla on suuri koivu, johon voit sitoa hevosesi, minä vastaan.

Matti käy sitomassa hevosen koivuun ja palaa sitten takaisin pajalleni.

-Tarvitsen hevoselleni uudet valjaat ja minut neuvottiin sinun luoksesi. Olisiko sinulla siis myydä sopivia? Matti kysyy palattuaan luokseni.

-Kyllä minulla on. Voit katsoa tuosta naulasta, minä osoitan hänelle seinällä roikkuvia valjaita.

Matti kävelee seinustalle ja rupeaa tutkimaan valjaita. Minä jatkan töitäni, vaikka pidän häntä silmällä, sillä olen oppinut, että tuntemattomiin ihmisiin ei kannata luottaa. Pian hän ottaa yhden valjaista käteensä ja tuo ne minun eteeni pöydälle.

-Nämä minä otan. Olipa onni, että sopivat valjaat löytyivät näin nopeasti. Paljonko nämä maksavat? hän tiedustelee.

-Haluaisitko sovittaa valjaita ensin? Silloin näkisit varmasti, että sopivatko ne, tiedustelen vilkaisten ulkona odottavaa hevosta.

-Minulla on hieman kiire, mutta luotan siihen, että nämä istuvat. Haluaisitko kuitenkin paljastaa valjaiden hinnan? Matti kyselee jo hieman kärsimättömänä.

-Hinta on 21 markkaa, vastaan edelleen kohteliaana.

Matti kaivaa taskuaan ja ojentaa markat minulle. Sitten hän ottaa valjaat ja palaa hevosensa luo. Hän irrottaa hevosen ja lähtee taluttamaan sitä pois. Minä laitan saamani rahat pussukkaa, joka on taskussani. Vilkaisen samalla kelloa ja huomaan kellon olevan jo 12. On siis ruokataukoni aika. Syön leipäni nopeasti, jotta voisin taas jatkaa töiden tekoa.

Olen saanut vasta yhden valjaat korjattua, kun pihalle saapuu toinen hevonen. Tällä hevosella on kuitenkin kärryt perässään ja kärryillä istuu mies sekä lapsi. Mies ajaa lähemmäksi, jolloin tunnistan hänet naapurikseni Sauliksi. Naudan hänelle ison kasan valjaita, jotka olen korjannut.

-Päivää Anna, Sauli tervehtii minua, kun tulen pajasta ulos valjaita kantaen.

-Päivää, tässä ovat sinun valjaasi. Niiden korjaamisessa olikin työtä, hymähdän hänelle.

-Kiitos paljon! Toisitko ne tänne kärryihin? Sauli vilkaisee minua pyytävästi. "En viitsisi nousta kärryiltä."

-Totta kai, vastaan ja kävelen kärryjen taakse. Heitän valjaat kärryihin ja palaan takaisin pajan ovelle. "Sopiiko sinulle edelleen, että maksuksi tuot minulle viljaa ja maitoa?"

-Kyllä se käy, on mukavaa, että suostut hoitamaan maksuni näin, Sauli hymyilee ja kääntää hevosen tielle.

Terveisiä teille kotiin! huikkaan vielä ennen kuin kärryt katoavat mutkan taakse.

Huokaisten astelen takaisin pajalle. Arvelen loppupäivän olevan tylsä, sillä muita valjaita ei olla tulossa hakemaan tänään. Ikinä ei kuitenkaan voi olla varma. Illalla pitäisi vielä käydä kaupungin pankissa maksamassa verot tämän kuukauden tuloistani.

3. palkinto: Riina Katajala, Mäntysalon koulu, Klaukkala.

Minun elämäni. Millaista se oikeastaan on? Miksi juuri minulla menee hyvin? Miksi naapuritalon Markalla on vain ränsistynyt talo ja kanoja, mutta minulla kokonainen maatila. Niin ja koko kylän ainoa leipomo. Elämä maaseudulla Joensuussa tuntuu hyvinkin tavalliselta, joillakin menee taloudellisesti huonommin, kun taas joillakin erittäin hyvin. Silti meitä yhdistää yksi asia. Kaikki tuntevat toisensa ja ovat ystävällisiä toisilleen.

Mieheni ja viisi lastamme elämme vanhassa punaisessa talossa maatilalla. Pihallamme on navetta, hevosille, lampaille ja sioille pieni talli, kanoille kana la sekä aitta. Mieheni ja naapurusten miehet työskentelevät viljapellolla aamusta iltaan, josta saan ainekset leipomooni.

Aamuni alkaa kuudelta kukon kieuntaan, joka raikaa pitkin kylää. Nousen ylös ja lähden ruokkimaan eläimet, lapsien lähtiessä aamunavettaan ja miehen lähtiessä pellolle. Aatuhevonen hörisee unisesti huomattessaan tuloni. Aamutöiden jälkeen valjastan Aatun, heidän painavat jauhosäkit kärryyn ja lähden kuoppaista tietä pitkin leipomolle Aatun kavioiden kopistessa tien pintaan. Tämä lauantaiaamu on poikkeuksellisen kaunis. Hemeään usvan takaa nousee kirkas aurinko ja linnut laulavat kevään merkiksi.

Kuljettuani puolen tunnin matkan haistan tuoreen pullan tuoksun jo kaukaa ja huomaan Annen, siskontyttäreni tulleen jo töihin. Vien Aatun takapihalle omaan pilttuuseensa ja taputan kaulalle

kiitokseksi. Anne on pistänyt kaiken valmiiksi leivontaurakkaa varten ja aloitamme leipomisen. Takka lämmittää mukavasti koko leipomon ja vaaleanpunaisten ruusujen kuvat hehkuvat kermanvärisillä seinillä aamuauringon loistaessa ikkunasta sisään.

Ovikello kilahtaa ja riennän palvelemaan päivän ensimmäistä asiakasta. Asiakas on lida, jolla on myös oma yritys, apteekki muutaman kadun päässä leipomostani. Hän ostaa juuri paistettuja sämpyläitä kotiinsa vierailleen.

Päivän mittaan leipomossa käy useitakin asiakkaita ja juoruiltuamme asiakkaiden kanssa muiden kyläläisten asioista ja kaikesta muusta tavallisesta, lukitsen tyytyväisenä ulko-oven ja annan Annelle luvan lähteä. Jään vielä siivoamaan ja laskemaan päivän tuottoja. Tänään kävi poikkeuksellisen paljon asiakkaita. Suljen väsyneenä, mutta iloisena valtavan kassakoneen ja laitan markat ja pennit nyörillä suljettavaan pussiin, jonka laitan raidallisen essuni etutaskuun.

Aatu hirnuu ulkona odottaen malttamattomana kotiin lähtöä. Niinpä tarkistan takan sammuneen ja siistin vielä kerran paikat ja lähden takapihalle Aatun luo. Jälleen valjastan Aatun ja lähden takaisin kotiinpäin. Kotona pihalla odottavat lapset, jotka leikkivät iloisesti Leevi-porsaan kanssa etsi-leikkiä. Mieheni tulee samaan aikaan pellolla ja aloitamme yhteisen illan perheen kanssa.

Oma yritys on ollut lapsesta asti suuri unelmani ja tuntuu mahtavalta, että olen saanut toteutettua sen ja vielä hyvällä menestyksellä. Mikään ei ole parempaa kuin juoruilla tuttujen asiakkaiden kanssa elämästä.